

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Kosteckého a soudců Mgr. Lucie Trejbalové a Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. v právní věci žalobce: **K.a.s.**, se sídlem XX, zastoupeného advokátem Mgr. Marianem Pavlovem z advokátní kanceláře, se sídlem Malé náměstí č.125, Hradec Králové, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu č.6742/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného čj. KULK 56150/2011/ODL/42 ze dne 21. července 2011,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje čj. KULK 56150/2011/ODL/42 ze dne 21. července 2011 se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný krajský úřad svým ve výroku rozsudku označeným rozhodnutím ze dne 21.7.2011 zamítl odvolání žalobce XX, směřující proti platebnímu výměru Městského úřadu Lomnice nad Popelkou č.3/2011 čj. MULO 415/2011/3 ze dne 29.4.2010 a platební výměr potvrdil. Tímto platebním výměrem vyměřil městský úřad místní poplatek v celkové výši 129.360,-Kč za jiná technická herní zařízení (IVT) v počtu čtrnácti hráčských stanic, povolené Ministerstvem financí ČR, a to za období od 15.10.2010 do 31.12.2010 na základě vyhlášky č. 2/2010 a za období od 1.1.2011 do 31.3.2011 na základě vyhlášky č. 5/2010. V odůvodnění pak poukazuje žalovaný na skutková zjištění a právní závěry, vedoucí k tomu, že odvoláním napadený platební výměr potvrdil.

Včas podanou žalobou se žalobce XX X. domáhá toho, aby soud rozhodnutí žalovaného ze dne 21.7.2011 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť nebyl řádně zjištěn skutkový stav a žalobci uložena povinnost, kterou zákon nezná. Správní orgány obou stupňů vycházely z nesprávně vyloženého pojmu“ jiné technické herní zařízení“ povolené ministerstvem financí podle z.č. 202/1990 Sb. Jedná se o pojem právně neurčitý,

žádnou normou nespecifikovaný. Podle § 50 odst. 3) zákona povoluje ministerstvo, jak z dikce ustanovení i z dikce povolení z 15.1.2009, kterým bylo povoleno provozovat Centrální loterijní systém pod názvem „Multi Lotto“, vyplývá, toliko hru a nikoli zařízení jako takové. Při řešení otázky, co má být považováno za technické zařízení povolované ministerstvem, žalovaný pochybil, že takovým zařízením podléhajícím místnímu poplatku, je zařízení koncové. S přihlédnutím k § 1 zákona je herním zařízením takové zařízení způsobilé k naplnění sázkového vztahu, které umožňuje jak přijetí sázky, tak i vygenerování výsledku v rovině náhody či předem neznámé okolnosti. Z uvedeného vyplývá, že koncový interaktivní videoloterijní terminál takovým zařízením být nemůže, neboť neobsahuje žádný software ani hardware, který by samostatně bez centrální řídicí jednotky byl schopen určit, zda došlo k výhře či prohře. Každý jednotlivý koncový terminál není tedy samostatnou jednotkou, ale jedná se o nedělitelnou součást technického herního zařízení CLS, a to na rozdíl od např. výherních hracích přístrojů či elektromechanických rulet. Zpoplatnit lze tudíž výhradně provozování „technického herního zařízení - CLS“ a nikoli jednotlivé součásti zařízení. To vyplývá i z dikce povolení ministerstvem, které se týká vždy hry a nikoli koncových terminálů. V replice na vyjádření žalovaného ze dne 12.12.2011 trvá žalobce na důvodech podané žaloby a dodává. Ve věci nelze argumentovat nálezem Ústavního soudu čj. Pl. ÚS 29/10 ze dne 14.6.2010, neboť předmětem řízení bylo stanovení mantinelů, v nichž se obec může u povolovaných strojů pohybovat. Neřeší ale otázku zpoplatnění jednotlivých terminálů, jak je v žalobě namítáno. Odkaz soudu na ust. § 2, písm. e) zákona má význam jen z hlediska pravomoci obce v umisťování ITV a nelze z něho vyvozovat rozsah poplatkové povinnosti. Výklad nálezu, jak jej uplatnil žalovaný, jde zjevně nad rámec nálezu. Namítá také, že pokud chybí jednoznačné a přesné určení povinnosti v zákoně, nelze takový nedostatek zhojit pomocí výkladu jiného ustanovení, neboť účastník, který je v podřízeném postavení vůči orgánu státní moci, musí mít přesnou vědomost o rozsahu svých práv a povinností. V dané právní věci je proto lhostejné, že zákonný nedostatek byl napraven z.č. 300/20011 Sb., neboť ten nemá zpětnou účinnost a nelze jej v dané věci aplikovat. Ani městská vyhláška č.5/2010 neposkytuje patřičně konkrétní výklad a vodítko, jen opakovala pojmy ze zákona. Žalobce požaduje náhradu nákladů řízení ve výši 3.000,-Kč a připojuje osvědčení o tom, že jeho zástupce je plátcem DPH.

Žalovaný krajský úřad ve svém písemném vyjádření k podané žalobě setrvává na správnosti napadeného rozhodnutí a navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Poté, co opakuje žalobní důvody a odkazuje na zákonnou úpravu a její vývoj, zdůrazňuje následující. Ministerstvo povoluje základní hru tak že následně lze povolení rozšiřovat či doplňovat o další konkrétní koncová zařízení (koncové terminály), popř. je zužovat. Přesto, že výklad ust. § 1, písm. g) z.č. 565/1990 Sb., účinný od 16.6.2010, byl zřejmý, zákonodárce přistoupil k novele (z.č.300/2011 Sb.) výhradně v reakci na účelovou argumentaci provozovatelů her. V souladu se zákonem byla i formulace obecně závazných vyhlášek obce. Je-li i za provozování takových her stanoven místní poplatek, pak je to v přímé souvislosti se škodlivými důsledky hazardu.

Soud podle § 75 z.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s.ř.s.) přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí, vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a dospěl k následujícím závěrům.

Zákon č.565/1990 Sb. (o místních poplatcích) teprve až od jeho novely zákonem č.183/2010 Sb. (část třetí), účinné od 16.6.2010, jejíž ústavnost byla zkoumána Ústavním soudem (čj. Pl. ÚS 6/12 ze dne 9. 1. 2013), umožňoval obcím vybírání místního poplatku podle § 1, písm. g) i za jiné zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, jak zákon výslovně odkazuje. Tímto jiným právním předpisem je z.č. 202/1990 Sb. Ten v ust. § 2, písm. e) pod pojmem „loterie a jiné podobné hry“ myslí zejména: *sázkové hry provozované pomocí elektronicky nebo elektromechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení (dále jen „výherní hrací přístroje“)*. Zmíněná zákonná úprava byla účinná i v předmětném období od 15.10.2010 do 31.3.2011, za který byl místní poplatek žalobci vyměřen. Z uvedeného lze proto vyvodit následující závěry.

Po stránce skutkové není mezi žalobcem a žalovaným sporu, žalobce nesporně ani to, že místní poplatek byl vyměřen na základě obecně závazných vyhlášek města Lomnice nad Popelkou č. 2/2010 ze dne 23.9.2010, která nabyla účinnosti dne 5.10.2010 a č. 5/2010 ze dne 1.12.2010, která nabyla účinnosti dne 1.1.2011. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, a ani tyto skutečnosti nejsou spornými, že povolené přístroje (spis obsahuje i stejnopisy rozhodnutí ministerstva financí) řádně žalobce obci ohlásil a též činil i dotazy ohledně poplatkové povinnosti s uplatněním svého právního názoru.

V rovině obecně lze jistě souhlasit s právním názorem žalobce, že povinnost (vč. daňové, tedy i poplatkové) nelze uložit bez zákona. Jak ale z níže uvedeného vyplyne, místní poplatek byl na základě zákona uložen, a proto v dané právní věci je takový žalobcův odkaz irelevantní.

Žalobce důsledně čerpá jen z gramatického výkladu zákona a zcela opomíjí výklad systematický a zejména teleologický, který zkoumá normu z hlediska smyslu daného ji zákonodárcem.

V již zmíněném ust. § 1, písm. g) z.č. 565/1990 Sb., účinném v předmětném období, je užitý pojem „jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ legislativní zkratkou, jejímž jediným logickým a smyslu zákona odpovídajícím výkladem je výklad, užitý správními orgány obou stupňů, a to především z následujících důvodů.

Samo toto ustanovení, prozatím vzato izolovaně, dává na roveň z hlediska poplatkové povinnosti „jiné technické zařízení „ a „výherní hrací přístroj“. Činí tak, a to i s přihlédnutím k teleologickému výkladu ust. § 2, písm. e) z.č. 202/1990 Sb., neboť jinak by připojení pojmu „jiné technické herní zařízení“ postrádalo smyslu.

Je nesporné, že hrací přístroj a videoloterijní terminál jsou po stránce technické zařízení rozdílná. Zatímco hrací přístroj je kompaktní zařízení, ve kterém je technicky spojena jak část na které se hra přímo realizuje, tak i část, která generuje výhru, tak videoloterijní terminál (jiné technické herní zařízení) postrádá z tohoto pohledu technické kompaktnosti, protože koncová herní stanice, na které je hra hráčem realizována, je jen součástí rozvětveného systému, který teprve ve své centrální části (v centrálním počítači) výsledek hry generuje. Takové zařízení proto sice nemůže být pokládáno za zařízení podle § 17 odst. 1) z.č. 202/1990 Sb. (postrádá kompaktnosti), ale je zjevně podřaditelné pod výše zmíněný

(„širší“) pojem podle ust. § 2, písm. e) tohoto zákona. Je tudíž ústavně konformní, aby i ministerstvem povolený videoloterijní terminál byl zatížen místním poplatkem. Tento názor zaujal výslovně i Ústavní soud ve svém nálezu čj. Pl. ÚS 29/10 ze dne 14.6.2011. Je sice pravdou, že Ústavní soud se zde zabýval rozsahem pravomocí obce v rámci její samostatné působnosti, jak zdůrazňuje žalobce. Ten ale současně zcela zjevně opomíjí, že se v daném nálezu Ústavní soud zabývá, neboť problematika úzce souvisela s věcí Ústavním soudem tehdy projednávanou, i nyní řešenou problematikou a zaujímá kategorický závěr, **že nic nebrání tomu, aby videoloterijní terminály jako koncové herní stanice byly podřazeny pod širší definici podle § 2, písm. e) z.č. 202/1990 Sb., a tudíž pod ust. § 1, písm. g) z.č. 565/1990 Sb.**

K žalobcově výtce, že by mělo být případně zdaněno (podléhalo poplatku) jen centrální zařízení a nikoli jednotlivé videoloterijní terminály, soud zaujal následující závěr.

Jak již bylo uvedeno, pouhá rozdílnost technických systémů (od „klasických“ herních automatů) není pro posouzení věci stěžejní. Jak vyplývá z ust. § 1 až 4, popř. 7, 10, 1a až 10b) aj. z.č.565/1990 Sb. ve znění účinném v projednávaném období, má institut místního poplatku společný jeden charakteristický znak, kterým je, že poplatníkem sledovaný výsledek (účel) nastává na území obce, oprávněné k nařízení a vymáhání místního poplatku. Tak je tomu i u loterií a jiných podobných her, kterých se dobrovolně účastní každá fyzická osoba ve smyslu § 1 odst. 1) z.č. 202/1990 Sb. Není tudíž podstatné, ve kterém místě (obci) je výsledek hry počítačově generován, tedy kde se nalézá centrální počítač, ale místo, kde se osoba hry přímo fyzicky účastní. Jen toto místo je také výhradně postiženo i negativnímu důsledky hry, jak na to správně poukazuje žalovaný. Tímto místem je tudíž obec, ve které je terminál umístěn. Proto také je taková hra (či jen pouhý fakt povolení k provozování) předmětem místního poplatku, který je příjmem veřejného rozpočtu obcí, který je zatížen i negativními důsledky her. Tento závěr není v rozporu s ust. § 50 odst. 3) zmíněného zákona, podle kterého ministerstvo hru jako celek povoluje a současně v odůvodnění rozhodnutí i specifikuje umístění jednotlivých terminálů jednoho a téhož herního systému, jak je tomu i v dané právní věci.

Soud nemohl podané žalobě přiznat důvodnost, a proto ji zamítl podle § 78 odst. 7) s.ř.s.

Žalobce neměl ve věci úspěch, a proto mu náhrada nákladů řízení nepřísluší (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Protože takové náhrady nežádal žalovaný, soud rozhodl i tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 20. srpna 2013

Mgr. Karel Kostecký,
předseda senátu